

РЕШЕНИЕ

№ 4054

гр. София, 22.08.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в публично заседание на 20.07.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **4727** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 68, ал. 1 от Закона за З. от Д. /ЗЗД/ във връзка с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Р. И. (РИ) „С” против решение № 63/30.03.2011г. на Комисията за З. от Д. (КЗД), I състав. Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна.

Заинтересованата страна (ЗС) К. Д. К. като председател на П. П. (ПП) „В – Б” представя писмено становище, в което излага доводи за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение.

След като обсъди доводите на страните и представените доказателства, намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от активно легитимирано за това лице. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството по издаване на оспореното решение е образувано по сигнал на РИ от 07.06.2010г., за неколнократни прояви на лица, свързани с ПП „В – БНД”, чиито действия жалбоподателят намира, че представляват сериозно нарушение на основните религиозни права и явна проява на Д.. КЗД е сезирана със следните искания: 1) да предприеме законови мерки с цел прекратяване дейността на ПП против РИ и да бъдат наложени съответните санкции; 2) да се произнесе с решение, чрез което да се въздейства на ПП да направи публично извинение за разпространената погрешна информация; 3) да постанови, че ПП е извършила множество дискриминиращи действия спрямо РИ – жалбоподател; 4) да наложи на ПП административна санкция.

Сигналът е разгледан по реда, предвиден в раздел I от Глава четвърта на ЗЗД. Въз основа на събраните от състава на комисията доказателства, последният е приел, че в случая е налице теологичен спор; твърденията в сигнала за клевета подлежат на разглеждане по друг ред, при тъжба на засегнатото лице; не се установява ПП да е организирала незаконни събирания и реално да е възпрепятствала мероприятия на РИ – жалбоподател. При установената фактическа обстановка комисията е приела, че членове на ПП „В – БНД” не са извършили действия, с които да са нарушили правата по чл.13 и чл.37 от Конституцията на лицата, принадлежащи към РИ; някои от лицата, членуващи в ПП, са превишили нормите на добрия тон, които обаче са изолирани случаи и не е налице основание за санкция на ПП, както и на председателя ѝ, тъй като не се установява самият той да е използвал думи с отрицателно смислово съдържание спрямо РИ. В резултат, с оспореното решение комисията е установила, че с конкретно посочени изрази, използвани от членове на ПП, е създадена обидна среда спрямо лица, причисляващи се към РИ, с което е осъществен съставът на „тормоз” по смисъла на §1, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗЗД; препоръчала е на председателя на ПП да разясни на членовете ѝ обществената опасност от използването на подобни изрази.

В хода на съдебното производство не са представени нови доказателства. Като прецени оспорения акт предвид приложените в преписката доказателства и съобразно чл.168, ал.1 АПК, настоящият състав намира, че процесното решение е постановено от компетентен орган и в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствени правила, решението е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. На първо място, необходимо е да се отбележи, че преценката за съществуване на твърдяна Д. следва да се основава на целите, формулирани в чл.2 ЗЗД, а те са: равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот, и ефективна З. срещу дискриминацията. Тази З. се изразява в съвкупността на средствата, които държавата осигурява чрез нормативната уредба и други инструменти, за постигане на равенството по т.1 и т.2 на цитираната разпоредба. В случая не се установява нито един факт на неравноправно третиране, нито ситуация, в която това да е било възможно. Така, разглежданите два случая на организирани протести против строежи на РИ се установява да са се развили изцяло съобразно тяхното съответствие с изискванията на закона – съответно, сградата в Д е функционираща, а изграждането на тази във В е било спрямо поради липсата на изискуемите строителни книжа за нея. Следователно, не се установява правата на РИ като собственик да са били третирани различно в сравнение на който и да било друг собственик на строеж, за който са налице или отсъстват строителни книжа.

На второ място, видно е от събраните в хода на производството пред комисията доказателства, а не е било и спорно, че събиранията на РИ с по-масово участие наред със собствената охрана, са разполагали и с охрана от страна на полицията; при това, ако и обявени като общодостъпни, видно е от доказателствата, че в действителност от тези мероприятия са били отстранявани отделни лица по преценка на представители на РИ. Поради това, съдът в настоящия състав приема, че не се установява твърдяното създаване на пречки от страна на ПП спрямо дейността на РИ. В тази връзка следва да се отбележи и, че липсата на преднамерено дискриминационно отношение спрямо вероизповеданието е видна и от изявлението на свидетеля А Д при изслушването му на 02.12.2010г. В хода на изложението си същият спонтанно заявява, „ ... честно казано, религията си е личен въпрос на всеки един, не би трябвало много да се коментира.”;

настоящият състав намира, че този израз непосредствено и убедително излага становището на свидетеля по въпроса и то е несъмнено недискриминационно. Същият свидетел подробно изяснява в показанията си с конкретни примери, че е бил силно обезпокоен от негови лични възприятия за непознаване и грубо незачитане на основния закон, културата и традициите на Б. от страна на проповедници на РИ, агресивни практики и непрозрачност на дейността на институцията, за противодействие на които се е чувствал задължен като политически ангажирана личност да предприеме действия. Въпросът за съотношението между религиозните убеждения и политическата дейност, в аспекта на действия на лица, заемащи ръководни длъжности в П. П., и предвид предоставената и на двете закрила, е подробно разгледан в решение от 13.02.2003 г. на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) по делото П. на благоденствието и други срещу Т. В §§ 86-89 от решението Съдът излага коментар на демокрацията и политическите партии съгласно Конвенцията за З. на правата на човека и основните свободи (Конвенцията, или КЗПЧОС), както следва: „86. Съдът припомня решението си по делото Обединена комунистическа П. на Т и др. с/у Турция (30.01.1998 г., Reports of Judgments and Decisions 1998-I, стр. 21-22, § 45), в което е приел, че "демокрацията е без съмнение основна характеристика на европейския обществен ред ... Това следва, на първо място, от Преамбюла на Конвенцията, който установява много ясна връзка между Конвенцията и демокрацията..." Съдът подчертава, че в общото наследство на европейските държави, състоящо се от политически традиции, идеи, свобода и върховенство на правото, се откриват основните ценности на Конвенцията. Припомня, че, както е подчертавал нееднократно, Конвенцията е предназначена да поддържа и развива идеалите и ценностите на демократичното общество. "В допълнение на това чл. 8, чл. 9, чл. 10 и чл. 11 от Конвенцията изискват намесата в упражняването на правата, които те гарантират, да бъде преценявана според критериите за това какво е необходимо в едно демократично общество. Следователно необходимост, годна да оправдае намесата в някое от тези права, е само онази, за която може да се твърди, че произтича от едно демократично общество. Така демокрацията е единственият политически модел, предвиден от Конвенцията, и съответно единственият, който е съвместим с нея.

87. Съдът многократно е потвърждавал основната роля, която изпълняват в условията на демократичен режим политическите партии, ползващи се от правата и свободите по чл. 10 и 11 от Конвенцията. В решението си по делото Обединена комунистическа П. на Т и др. с/у Т, цитирано по горе, той е приел за дори по-убедителен от "буквата" на чл. 11 факта, че политическите партии са форма на сдружаване, която е съществена за правилното функциониране на демокрацията (виж там § 25). Предвид ролята на политическите партии, всяка предприета срещу тях мярка засяга не само свободата на сдружаване, но вследствие на това и демокрацията в съответната държава (пак там, § 31). Характерно за ролята, която изпълняват политическите партии е, че като единствени организации, които могат да поемат властта, те разполагат и със способността да влияят върху цялостното управление на техните държави. По предложенията за цялостен обществен модел, които излагат пред избирателите, и по възможността да осъществят тези предложения, ако дойдат на власт, политическите партии се различават от другите организации, които участват в политическия живот.

88. Освен това Съдът и преди е отбелязвал, че защитата на убежденията и свободата те

да бъдат изразявани по смисъла на чл. 10 от Конвенцията са сред целите на свободата на събранията и сдруженията, гарантирана от чл. 11. Това е така най-вече по отношение на политическите партии, предвид тяхната основна роля в осигуряването на плурализма и правилното функциониране на демокрацията (виж цитираното Обединена комунистическа П. на Т и др. с/у Турция, § § 42 и 43)."

89. Съдът счита, че не може да съществува демокрация без плурализъм и поради това гарантираната от чл. 10 свобода на изразяване следва да се прилага при условията на т. 2 и към "информация" и "идеи", които засягат, шокират или смушават (виж например решенията Хендисайд с/у Обединеното кралство, 7.12.1976 г., А. 24, стр. 23, § 49 и Йерсилд с/у Дания, 23.09.1994 г., А. 298, стр. 26, § 37). "Доколкото тяхната дейност е част от колективното упражняване на свободата на изразяване, политическите партии имат право да се ползват от защитата на чл. 10 от Конвенцията (виж цитираното Обединена комунистическа П. на Т и др. с/у Т, стр. 17, § 43)."

По-нататък Съдът, след като разглежда и въпроса за религиозните свободи, отбелязва също и, че само много сериозни причини могат да наложат ограничения на дейността на П. П. (конкретно по цитираното дело – самото ѝ разпускане и временно ограничаване на политическата дейност на ръководителите ѝ). С оглед изложените съображения в цитираната практика като най-авторитетен източник относно правоприлагането в областта на правата на човека и основните свободи, следва извода, че само действително, доказано и сериозно засягане на други гарантирани от Конвенцията права може да оправдае ограничения в дейността на една П. П. или нейни ръководители. В случая не се установяват подобни обстоятелства. Във връзка с установените прояви на неприемливо поведение, изразяващо се в неподходящи изрази, комисията е постановила в оспореното решение препоръка с цел избягването им в бъдеще, а други факти, обосноваващи действия на комисията в рамките на възложените ѝ правомощия, не се установяват в случая.

В заключение следва да се отбележи и, че свободата на вероизповедание и правото на необезпокояването му практикуване е гарантирано от държавата не само чрез производството по ЗЗД, а и чрез ред други предоставени от нормативната уредба възможности. Наред с това, когато свободата на изразяване на идеи от страна на други лица засяга членовете на дадена РИ, това обстоятелство само по себе си не представлява Д.. Както беше посочено по-горе, последната във всички случаи се състои в неравно отношение към различни субекти при еквивалентни обстоятелства, каквито обстоятелства не се доказват по делото. Иначе казано, подобни обстоятелства биха намерили изразение в ситуация, при която същата ПП би преценила като обезпокоителни аналогични практики на членове на друга РИ, спрямо която обаче не би предприела действия, аналогични на тези спрямо жалбоподателя. Такива обстоятелства обаче не се установяват, а не се и твърдят по делото. Установеното в случая нежелано поведение на отделни лица е намерило своето отражение и последици в обжалваното решение, а други релевантни към закрилата по ЗЗД факти не се установяват. Във връзка с изложените в писмена 3. от страна на жалбоподателя доводи за последващи действия на лица, за които се твърди да са свързани с ПП следва да се отбележи, че същите са извън предмета на делото, предвид разпоредбата на чл.142, ал.1

АПК.

С оглед изхода на спора и на основание чл.143, ал.4 АПК разноските по делото остават за жалбоподателя така, както са направени; също така, следва да бъде уважено и своевременно направеното искане за юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника. Последното съдът определя в размер на 150 (сто и петдесет) лева на основание чл.8 във вр. с чл.7, ал.1, т.4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. И. „С Б.”, регистрирана по ф. д. № 1665/2003г. на С градски съд, 1 състав, против решение № 63/30.03.2011г. на Комисията за З. от Д., I състав.

ОСЪЖДА Р. И. „С Б.”, регистрирана по ф. д. № 1665/2003г. на С градски съд, 1 състав, да заплати на Комисията за З. от Д. сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: